



Arrest

nr. 124 561 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissingen houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 6 maart 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De beslissing van 25 november 2013 waarbij de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk werd verklaard –zijnde de eerste bestreden beslissing- luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.10.2012 (en de aanvullingen van 04.02.2013, 07.02.2013 en 14.02.2013) werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds april 2009 in België verblijven, steeds gewerkt hebben (zie arbeidscontracten) geïntegreerd zijn, duurzame sociale banden zouden hebben, Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, een attest van inburgering voorleggen, de man nog een extra cursus Nederlands bij de VDAB heeft gevolgd en hun zoontje voetbalt bij KVK Ieper, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar zijn voor de openbare orde en/of nationale veiligheid, zich nooit schuldig hebben gemaakt aan enige strafbare gedraging en nooit in aanraking zijn gekomen met de politionele en/of gerechtelijke overheden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen vroegen op 29.04.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 14.02.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar - namelijk iets minder dan 3 jaar en 10 maanden - heeft geduurd, doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkenen aanspraak zouden kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde.

Wat betreft de scholing van hun kind, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij gedurende lange tijd niet schoolplichtig was in België, aangezien kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest van 11 maart 2003 nr. 116.916).

Het feit dat hun kind sinds september 2012 naar de lagere school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Dat een terugkeer ingrijpend zou kunnen zijn voor hun zoontje, gezien hij enkel onderwijs heeft gevolgd in de Nederlandse taal, dient te worden opgemerkt dat het verwonderlijk zou zijn als betrokkenen binnenshuis met elkaar en hun zoontje niet hun moedertaal zouden spreken. Bovendien is hun zoon nog jong en kan een andere taal makkelijker aangeleerd worden.”

1.2. Op 6 maart 2013 wordt in hoofde van beide verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker, een zogenaamde bijlage 13quinquies genomen. Dit is de tweede en derde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19 februari 2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van, de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve wordt een exceptie opgeworpen houdende de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, gezien het feit dat er onvoldoende samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing.

2.2. De advocaat van verzoekers, gevraagd naar zijn standpunt hierover ter zitting, verwijst naar het verzoekschrift en stelt dat de beslissingen wel degelijk samen kunnen worden aangevochten, temeer nu de praktijk aantoont dat het hele dossier wordt bekeken waarna de beslissingen dan op dezelfde dag worden genomen.

2.3. De verzoekende partijen vragen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van 25 februari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals twee bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker van 6 maart 2013. Zij geven in het verzoekschrift geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf werd genomen op grond van het feit dat de verzoekende partijen in hun aanvraag geen buitengewone omstandigheden hadden aangetoond die hen zouden toelaten hun aanvraag niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen. De bestreden bijlagen 13*quinquies* werden afgeleverd omdat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissingen vertonen aldus geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift, en de verzoekende partijen tonen geenszins aan dat daar anders over zou moeten worden gedacht. De stelling van de verzoekende partijen dat de beslissingen op dezelfde dag zouden zijn genomen mist feitelijke grondslag, en het feit dat alle beslissingen samen aan de betrokkenen werden betekend is op zich geen reden om de verknochtheid aan te nemen. Gelet op het gegeven dat er geen indicatie voorligt van het feit dat aan één van de aangevochten beslissingen een zwaarwichtiger belang zou moeten worden toegedicht dan aan de andere, is het beroep enkel ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissing is.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede en de derde beslissing.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

3.1. Het enig middel, in zoverre het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, luidt als volgt:

Enig middel

Formulering:

- *Schending van artikel 9bis §1 van de wet van 15.12.1980 en de criteria zoals uiteengezet in de toelichting van 7/12/2006 van de Dienst Vreemdelingenzaken over de toepassing van artikel 9, derde lid Vw, zoals uiteengezet in de Instructie van 26.3.2009 van oud-Minister Turtelboom betreffende aanvragen in toepassing van artikel 9bis van de wet, en zoals opgenomen in de vernietigde Instructie van 19.07.2009 ter uitvoering van artikel 9bis gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980;*
- *Schending van de algemene beginselen van administratief recht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, van het algemeen principe «patere legem quant ipse fecisti».*
- *Schending van de grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.*

Uiteenzetting:

Doordat tegenpartij:

- *Eenzijds in de onontvankelijkheidsbeslissing betreffende een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet stelt dat de aanvraag onontvankelijk is nu de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waardoor de aanvraag niet kan worden ingediend via de gewone procedure;*
- *Anderzijds ten gevolge van het afsluiten van de asielpprocedure ten aanzien van verzoekers welke voldoen aan de gehanteerde criteria tót toekenning van verblijfsmachtiging op grond van onredelijk lange asielpprocedure, een bevel om het grondgebied te verlaten uitreiken.*

Terwijl

Betreffende de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis:

- *Verwerende partij beroept zich vooreerst op de vernietiging van de Instructie waardoor de criteria niet meer van toepassing zouden zijn.*

De regering bereikte in juli 2009 een akkoord betreffende de nieuwe criteria voor verblijfsmachtiging. Op 19.07.2009 werden deze criteria vastgelegd in een Instructie aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze Instructie werd vervolgens door de Raad van State vernietigd op 11.12.2009, maar de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de Heer Melchior Wathelet, heeft zich expliciet geëngageerd om binnen

zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde Instructie, te blijven toepassen. Dit werd eveneens bevestigd door huidig Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, Mevrouw Maggie DE BLOCK.

Eén van de criteria in de Instructie betreft de lange asielprocedure van minstens drie jaar voor gezinnen met ten minste één minderjarig kind. In de vernietigde instructie betreft het punt 1.1 van de Instructie.

Dit criterium maakt deel uit van de zogenaamde permanente criteria en werden reeds uitdrukkelijk medegedeeld via de Instructie van 26.3.2009 van oud-Minister Turtelboom betreffende aanvragen in toepassing van artikel 9bis van de wet en in de toelichting van 7.12.2006 van de Dienst Vreemdelingenzaken over de toepassing van artikel 9bis van de wet (stuk 10 en 11).

Zoals de beslissing zelf duidelijk stelt heeft de asielprocedure van verzoekers iets minder dan drie jaar en 10 maanden geduurd en bijgevolg meer dan drie jaar.

Hieruit volgt dat de inhoudelijke criteria van de vernietigde Instructie, maar ook van de Instructie van 26.3.2009 van oud-Minister Turtelboom betreffende aanvragen in toepassing van artikel 9bis van de wet en in de toelichting van 7.12.2006 van de Dienst Vreemdelingenzaken over de toepassing van artikel 9bis van de wet, vervuld zijn.

De Instructie van 26.3.2009 is nog steeds van kracht nu deze niet uitdrukkelijk werd opgeheven. Evenmin heeft de Dienst Vreemdelingenzaken na de schriftelijke toelichting van 7.12.2006 aangegeven dat er enige wijziging zou zijn doorgevoerd, integendeel, deze werden zelfs uitdrukkelijk bevestigd getuige de Instructie van 19.7.2009 en de opvolgende mededelingen door de bevoegde Staatssecretaris.

De Instructie van 26.3.2009 en de vernietigde Instructie van 19.7.2009 stellen expliciet dat een asielprocedure van drie jaar voor families met schoolgaande kinderen een bijzondere omstandigheid van prangende humanitaire aard betreft waarvoor een verblijfsvergunning kan worden bekomen.

Ook al werd de Instructie van 19.7.2009 vernietigd, dan nog is de Instructie van 26.3.2009 nog steeds van kracht.

De humanitaire situatie in geval van lange asielprocedure maakt bijgevolg eveneens de bijzondere omstandigheid uit waardoor de aanvraag kan worden ingediend in België.

Dit werd eveneens bevestigd door de Staatssecretaris. Uit verspreide informatie vanwege het Kruispunt voor Migratie op hun website staat het volgende:

Wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, voldoet ook aan de buitengewone omstandigheden. Dat werd alleszins mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de DVZ. (<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelinsenrecht/weswijs.aspx?id=85>. geconsulteerd op 21.3.2013).

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mag tegenpartij geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Tegenpartij heeft ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren zodat zij nog altijd regularisaties kan toestaan volgens eigen criteria. Het vernietigingsarrest van de Raad van State staat hieraan niet in de weg.

Verder vermeldt de aangehaalde website:

Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

De DVZ moet daarom aanvragen van personen die buiten de criteria van de instructie vallen op hun waarde beoordelen, en moet desgevallend motiveren waarom de regularisatie niet toegestaan wordt.

(<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelinsenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16230#2>. geconsulteerd op 21.3.2013).

Het is dan ook onbegrijpelijk dat tegenpartij, in het licht van de verklaringen en van kracht zijnde documenten zoals hierboven aangehaald, de aanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaarde en meende dat er wat hen betreft geen buitengewone omstandigheden aanwezig zouden zijn nu de criteria in de Instructie van 19.7.2009 vernietigd werd.

Tegenpartij had moeten aanvaarden dat er buitengewone omstandigheden aanwezig waren nu verzoekers zich in een situatie bevinden van onredelijk lange asielprocedure van meer dan drie jaar welke een bijzondere omstandigheid uitmaakt.

Tegenpartij schendt hierdoor het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel daar zij enerzijds informatie verspreid betreffende haar beleid en anderzijds dit beleid niet toepast op de situatie van verzoekers.

- *Verwerende partij stelt enkel dat de aanvraag van verzoekers werd gesteund op de Instructie van 19 juli 2009 en beperkt haar motivering in het licht van deze Instructie.*

De rechtspraak van de Raad van State is duidelijk voor wat betreft de kwaliteit van de motivering van administratieve beslissingen:

« Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation: la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude. l'admissibilité et la pertinence des motifs » (RvS, 25 april 2002, n°105.385).

Uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 72 524 van 23 december 2011, RvV nr. 72 457 van 22 december 2011) volgt betreffende de formele motiveringsplicht:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. "

Bij schrijven van 4.2.2013, van 7.2.2013 en van 14.2.2013 werd de aanvraag op grond van artikel 9bis, ingediend op 22.10.2012, geactualiseerd (stuk 5).

Het volgende werd hierin aangevoerd:

Verzoekers verblijven immers in België met hun minderjarig kind Luka welke regelmatig is ingeschreven in een school. De nodige stavingsstukken werden reeds toegevoegd.

In toepassing van de Instructie van 26.3.2009 van oud-Minister Turtelboom betreffende aanvragen in toepassing van artikel 9bis van de wet, betreft het hier een prangende humanitaire situatie waarvoor een verblijfsmachtiging wordt uitgereikt.

Zelfs indien slechts zou worden rekening gehouden met de Toelichting 7/12/2006 van DVZ over de toepassing van artikel 9 derde lid Vw, dan nog zouden de voorwaarden vervuld zijn nu de zoon van verzoekers reeds zes jaar was op 27.2.2012 en regelmatig school loopt. Bewijzen van integratie, werk en goed gedrag werden reeds toegestuurd.

Tegenpartij heeft hierop niet geantwoord en heeft nagelaten te motiveren waarom de Instructie van 26.3.2009 en de eigen gegeven toelichting van 7.12.2006 in casu niet worden toegepast. Ook al meent zij dat de criteria zoals opgenomen in de Instructie van 19.7.2009 geen toepassing meer zou kennen wegens haar vernietiging, dan nog wordt niet aangetoond dat de overige wettelijke bases werden gewijzigd of niet meer van toepassing zouden zijn.

Zij schendt hierdoor de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en meer in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

- *Tegenpartij stelt dat een asielpprocedure van iets minder dan 3 jaar en 10 maanden geen situatie doet ontstaan waardoor aanspraak kan worden gemaakt op een verblijfsrecht.*

Bij schrijven van 4.2.2013, van 7.2.2013 en van 14.2.2013 werd de aanvraag op grond van artikel 9bis, ingediend op 22.10.2012, geactualiseerd (stuk 5).

Het volgende werd hierin aangevoerd:

In elk geval duurde de asielpprocedure van verzoekers tot aan de kennisgeving van het BGV bijna drie jaar en half zodat zij aanspraak kunnen maken op de toekenning van een definitieve machtiging in België wegens de onredelijk lange duur van de asielpprocedure.

Verzoekers verblijven immers in België met hun minderjarig kind Luka welke regelmatig is ingeschreven in een school. De nodige stavingsstukken werden reeds toegevoegd.

In toepassing van de Instructie van 26.3.2009 van oud-Minister Turtelboom betreffende aanvragen in toepassing van artikel 9bis van de wet, betreft het hier een prangende humanitaire situatie waarvoor een verblijfsmachtiging wordt uitgereikt.

Zelfs indien slechts zou worden rekening gehouden met de Toelichting 7/12/2006 van DVZ over de toepassing van artikel 9. derde lid Vw, dan nog zouden de voorwaarden vervuld zijn nu de zoon van verzoekers reeds zes jaar was op 27.2.2012 en regelmatig school loopt. Bewijzen van integratie, werk en goed gedrag werden reeds toegestuurd.

Ik verzoek U bijgevolg zo spoedig mogelijk instructie te willen geven aan de gemeente Ieper, adres van inschrijving, ten einde een verblijfsmachtiging uit te reiken.

Tegenpartij kan dan ook niet worden gevolgd nu zij plots ten aanzien van verzoekers haar eigen gezegden en de van kracht zijnde criteria niet toepast.

Dat de Raad van State in haar arrest n° 157.452 van 10 april 2006 (stuk 12) heeft gesteld dat:

Considérant qu'à suivre la partie adverse, il ne s'agirait que d'une déclaration d'intention politique, déterminant des règles à exécuter par l'office des Etrangers, mais dénuées de caractère obligatoire et que l'office pourrait donc respecter, ou non, selon bon plaisir; au 'une telle institutionnalisation de l'arbitraire administratif est évidemment inadmissible:

Tegenpartij schendt hierdoor artikel 9bis §1 van de wet van 15.12.1980 en de criteria zoals uiteengezet in de toelichting van 7/12/2006 van de Dienst Vreemdelingenzaken over de toepassing van artikel 9, derde lid Vw, zoals uiteengezet in de Instructie van 26.3.2009 van oud-Minister Turtelboom betreffende aanvragen in toepassing van artikel 9bis van de wet, en zoals opgenomen in de vernietigde Instructie van 19.07.2009 ter uitvoering van artikel 9bis gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarvan, ondanks de vernietiging, de criteria nog steeds worden toegepast ten aanzien van verzoekers die eraan voldoen.

Door het niet correct beoordelen van de feitelijke gegevens is tegenpartij onredelijk tot haar besluit gekomen. Zij begaat een manifeste beoordelingsfout ten aanzien van de situatie van verzoekers. Zij schendt hierdoor bovendien de algemene beginselen van administratief recht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het algemeen principe «patere legem quam ipse fecisti».

• Tegenpartij stelt dat een asielprocedure van iets minder dan 3 jaar en 10 maanden geen situatie doet ontstaan waardoor aanspraak kan worden gemaakt op een verblijfsrecht. Tegenpartij erkent dat verzoekers geïntegreerd zijn.

Tegenpartij laat echter na waarom, ondanks dat verzoekers de criteria vervullen betreffende de lange asielprocedure zoals hierboven uiteengezet, aan hen geen verblijfsrecht wordt toegekend terwijl er ten stelligste kan vermoed worden dat er aan anderen reeds een verblijfsrecht is toegekend op grond van het vervullen van deze criteria.

Tegenpartij schendt hierdoor de grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet."

3.2. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en de verzoekende partijen er zich niet op kunnen beroepen.

3.3. Waar de verzoekende partijen er zich over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria die werden opgenomen in de instructie van 26 maart 2009 toelichting van de dienst Vreemdelingenzaken terwijl die niet vernietigd zouden zijn, dient de Raad *mutatis mutandis* op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie en toelichting in de mate dat erin criteria zijn opgenomen die niet te verzoenen vallen met de wettelijke bepalingen in zoverre zij voorbijgaan aan de erin vastgestelde vereiste van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden. Het zijn precies deze criteria waarvan de verzoekende partijen de toepassing vragen, door te verwijzen naar de loutere duur van de asielprocedure van families met schoolgaande kinderen. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

3.4. De stelling van de verzoekende partijen- specifiek wat betreft de vernietigde instructie van 19 juli 2009- dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden en dat, door anders te handelen zij het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel schendt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt

geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”.

Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel niet impliceert dat een jarenlange administratieve praktijk *in casu* zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

3.5. De verzoekende partijen betogen verder dat de verwerende partij enkel stelt dat de aanvraag van verzoekers werd gesteund op de instructie van 19 juli en haar motivering heeft beperkt in het licht van deze instructie. Er werd niet geantwoord op het in de aanvulling op de aanvraag aangehaalde verwijzing naar de instructie van 26 maart 2009 en de toelichting van de dienst Vreemdelingenzaken van 7 december 2006, zodat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet werden geschonden, zo stellen zij.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De formele motiveringsplicht werd ook opgelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat de verwerende partijen willen doen geloven, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot een verwijzing naar het feit dat de verzoekende partijen hun aanvraag hadden ingediend in het licht van de criteria van de vernietigde instructie. In tegendeel, nadat werd vastgesteld dat de criteria niet meer kunnen worden toegepast is de verwerende partij alsnog overgegaan tot een beoordeling van de in de aanvraag en aanvulling aangehaalde stavingselementen, zo onder meer ook deze met betrekking tot de duur van de asielprocedure en de scholing van het kind van de verzoekende partijen. Met betrekking tot deze argumenten heeft de verwerende partij geoordeeld dat de duur van de asielprocedure geen situatie heeft doen ontstaan waardoor betrokkenen aanspraak kunnen maken op een verblijfsrecht en dat de scholing van het kind geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, omdat niet is aangetoond dat scholing niet in het land van herkomst zou kunnen worden verkregen, en het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft en al evenmin een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Derhalve werden al deze elementen beoordeeld in het kader van de discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij heeft in het licht van de buitengewone omstandigheden, zoals vooropgesteld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hierover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Het feit dat niet uitdrukkelijk werd verwezen naar de instructie van 26 maart 2009 of de toelichting van de dienst Vreemdelingenzaken doet daar niet anders over denken, temeer nu hierboven reeds werd vastgesteld dat deze instructie en toelichting niet kon worden toegepast voor zover de verzoekende partijen, zoals *in casu*, daarmee beoogden voorbij te gaan aan de toepasselijke wettelijke bepalingen.

3.6. Verzoekers wijzen er ten slotte op dat ten stelligste kan vermoed worden dat er aan anderen reeds een verblijfsrecht is toegekend op grond van de duur van de asielprocedure en dus op grond van de criteria die thans niet meer worden toegepast door de verwerende partij, waardoor deze de grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, schenden.

Er kan echter geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partijen beweren en overigens geenszins aantonen, andere vreemdelingen werden geregulariseerd op grond van de

criteria van de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Een schending van het gelijkheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond.

3.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de middelonderdelen gegrond is. Het beroep moet dan ook worden verworpen.

4. Korte debatten

Het beroep gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker zijn onontvankelijk en de verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen ,elk voor de helft. .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS